

A MI LA NEU M'AGRADA. Deu ser que dins meu encara hi conservo aquella nena petita que, de petita no en recorda gaire de neu, però que té dins del seu imaginari i l'associa amb allò dels ninots de neu amb pastanaga al nas i la diversió lògica del joc ininterromput a l'aire lliure amb guants que anaven quedant xops i molt de fred.

La neu té aquesta aura mítica pels infants i la por de paràlitzar el país o impedir-ho tot dels grans. La neu és, simplement, una cosa anòmala en la nostra vida, en el nostre funcionament ordinari. És, precisament, una cosa extraordinària. I com a cosa extraordinària té el poder de generar una emoció única o una por també excepcional.

Perquè és, simplement, diferent, perquè trenca els nostres esquemes.

Les coses normals, per molt terribles o

horribles o inhumanes, com que són normals, no ens afecten el més mínim.

El primer cas de corrupció política aquí a Catalunya o a Espanya, devia ser un terrabastall tan gran i un rebombori tan terrible que

Aquí ens sobta més la neu que un polític corrupte i amb això, ja està tot dit.

ningú no se'n sabia avenir. Mira'ns ara. Tan tranquils.

Acumulant els casos com si fos el més normal del món sense ni preocupar-nos, gens ni mica, gens, però gens, de qui, com, quan i amb quins diners. Perquè la resposta ja la sabem i sempre és la mateixa: tothom, sembla fàcil, sempre i amb els nostres.

Però fixe-u-vos-hi. Com amb la neu i les se-

ves previsions de nevades, que ens fan posar les cadenes al maleter, comprar menjar extra, mirar de no anar molt lluny i sobretot, posen el país en alerta i tothom es prepara, les previsions de noves corrupcions, martingales, xanxullos i altres temes similars, no semblen posar-nos en alerta de res.

El país les espera, tranquil·lament, com qui espera que a l'estiu faci sol. De fet, el que seria estrany seria que no en fes de sol. I aquí, n'hi ha per donar i per vendre. De sol i de corrupció.

I jo em pregunto si no demostra això, aquest fet tan simple, com som com a país. Com en preparam, atordim, omplim el facebook de fotos de quatre flocs de neu que cauen i abriguem els nostres fills com si estiguéssim a Sibèria per un avís de possibles nevades i, en canvi, simplement callem i seguim,

per un nou cas de corrupció, o per una nova notícia sobre un cas ja existent.

Però sense que passi res, dimiteixi ningú, s'espanti ningú, canviï ningú de manera de fer, ni res de res.

I això... això és tan significatiu de qui som i de per què ens mana qui ens mana...

Un amic em preguntava l'altre dia en un esmorzar tertúlia: "Per què als italians els posa tan Berlusconi?"

Perquè són italians. I aquí, perquè som nosaltres. I no em digueu que quan siguem independents tot això canviarà, perquè senyores i senyors, aquí tampoc no n'hi ha un pam de net.

Però no passa res. No cal fer res. Ni posar cadenes, ni esglaiar-se, ni patir, ni res de tot això. No cal ni posar fotos al facebook ni el país en alerta.

Aquí ens sobta més la neu que un polític corrupte i amb això, ja està tot dit.

CULTURA

Joan Sala Vila

los rípios de Francisco Barbachano

ALQUÍMIES, de Xavier Vilageliu i Francesc Circuns

L'espai Gralla, de Granollers, presenta una exposició dialogant entre els colors i les paraules. Ha convertit els cavallets de l'estudi i les taules de l'escriptori en un alambí. I l'espai de treball fa les funcions de laboratori. L'alquímia volia descobrir la pedra filosofal i l'elixir que allarguen la vida. Els dos artistes s'han adonat que els dos elements fonamentals per el seu treball són la tendresa i l'amistat. Els han treballat conjuntament amb d'altres trobats en el taller del seu amic Pedro Pardo, no fa massa temps traspasat.

En l'epíleg Circuns ens parla d'un mar portador d'un signe i Xavier Vilageliu ha intuït en el taller de l'amic el missatge de les ambientacions. Circuns ens diu: "De lluny vindrà / (el mar enllà) / portant aquí / el signe clar / de l'horitzó amarg / del fresc color / del vespre llarg". I Vilageliu ha creat uns ambients de caire climàtics, entre foscos i plujosos que embolcallen situacions vitals, experiències de caire sentimental, il·lusions més enllà d'una beguda remarcant sempre la intensitat vital, intensitat que el clima ens defineix

amb els seus canvis i la natura amb les seves ofertes. Com diu Circuns poeta es tracta d'unes alquímies transmutades dins un alambí de silenci". I Vilageliu ha transmutat aquest amb un recés de contemplació i record a l'entorn del comiat d'un amic. L'art i la poesia es donen la mà per fer allò que ens diu Joan Margarit definint la poesia que és la vida i quan s'ha de parlar de la mort s'ha de fer des de la vida. Una exposició homenatge a un amic que ja no hi és però que el seu record és vida.

XAVIER SOLANAS

Con las alforjas cargadas de romances y sonetos, partió un buen día un poeta con su lirismo hacia el cielo.

Desde lo alto divisa el horror y la miseria y en cada verso lamenta que el bienestar no se extienda y que el invierno en las almas, no se torne primavera.

Sus versos en elegía su inspiración manifiestan, y los Santos compungidos escuchando al poeta, uno por uno declina en silencio su cabeza.

Y mientras tanto el poeta, mirando fijo a la tierra, es la oración: ¡Padre Nuestro!, la que entre sus versos, reza.

Un poeta en la Gloria

Menú del dia

Menú del dia

Amb tota franquesa m'és molt difícil valorar l'obra de teatre MENÚ DEL DIA, representada al Teatre Ponent. No se'm fa creïble, podent ser impossible i malgrat la situació de pobresa de les dues protagonistes no aliena a moltes persones. Allò que no em convenç és la coordinació de les relacions dintre l'espectacle. Una cuina pot esdevenir certament un

molt bon espai dramàtic. Però convertir la tragèdia en una comèdia còmica exigeix una coordinació i un tractament dels moments amb una dramaturgia més realista malgrat les cruïeres de les situacions. Les descoordinacions i enfrontaments en les relacions maritals i filials, agreujades injustament laboralment, demanen una il·lació de gestos, paraules i missatges que no facin desentonar el sentit crític,

ni contradiguin el lúdic. El sentit crític i lúdic no poden contradir la credibilitat malgrat allò que es presenta sigui impossible. Buscar la solució d'un greu problema en el joc, jugant amb el treball i les relacions humanes, necessita un punt de credibilitat basada en una possibilitat que Menú del dia no garanteix. I quan menys em convenç és al tram final jugant irònicament amb la tragèdia d'una possi-

ble mort quan la representació no passa d'un sac de patates, desconvençiment que s'agreuja amb el tractament de les escenes basades en el mòbil. És la meua opinió i amb tota certesa que força espectadors en farien un altre comentari. Per a més inri no puc aprovar el missatge humà que s'hi pretén donar.

TEATRE